

Riksgränsen – Björkliden

16 – 22 april 2016

Lapporten i månljus den 21 april 2016

Tåget var det naturliga valet till Katterjåkk invid Riksgränsen. Ännu så sent som 1981 var tåget det enda sättet att ta sig till Abiskofjällen. – På vägen passerar man Vassijaure station, som är Sveriges nordligaste. Våra skidkompisar sedan 20 år, Annette och Sten-Börje, kom med samma tåg. Väl installerade i Katterjåkk inledde vi med en skidtur till Riksgränsen men återvände snart till lyxlivet i vår lilla lägenhet.

Nästa dag, den 17 april, satsade vi på en tur till Katterjaure som ligger söderut intill norska gränsen. På vägen dit kunde vi notera hur utbrett Riksgränsens liftsystem är och att många backar såg ut att vara "smörbackar" eller jättelånga barnbackar. Vi fick sällskap ett litet stycke med fyra grabbar som med utförsskidor var på väg upp på en närbelägen topp varifrån vi senare såg dem bokstavligen kasta sig utför dess "råa" branter. Såg tufft ut så det förslog! I Riksgränsen kan nog alla finna sitt sätt att åka utför. Vi fikade vid Fjällklubbens stuga och fick även vi en lagom utförslöpa hem.

Dagen därpå var solig och schön och satte därmed ribban för resten av veckan. Vi valde att undersöka området norr om sjön och hade en mycket behaglig och vilsam dag.

Den stora nationalromantiska tavlan i korridoren hade mycket lite att göra med de jättelika motorfordon man fann utanför huset.

Att ha en vilsam dag på sjön kunde vara klokt, för på tisdagen den 19 april skulle vi "klämma" backen upp till Sveriges högst belägna fjällstation Låktatjåkka på 1228 m.ö.h. Vi var laddade! Vi startade med en kort järnvägsresa Katterjokk hpl – Låktatjåkka hpl för att korta av skidturen till 7 km.

Den lilla stationsbyggnaden var fin och väntrummet kallt men varmt och hade en displaytavla för ankommande och avgående tåg. Vi blev dock inte länge där utan började klättra uppför, vilket vi snart skulle märka blev rätt tungt med pulka och ryggsäck. Efter en liten bit på skidor fann vi det lika gott att gå uppför på den relativt stadiga snön och finna några trevliga tankar att tänka under tiden. Vädret var fint men trots att vi startade från järnvägen vid 12-tiden, så hade det nästan börjat skymma när vi till slut efter 500 höjdmeter kom upp till fjällstationen. Vi vill inte gärna rekommendera någon att med packning ta den vägen. Ett vindskydd finns på halva vägen och det var naturligtvis välkommet som avbrott.

Vid 20-tiden nådde vi "ishotellet" och kunde flytta in och ta en bastu. Kvällen avslutades i det mysiga sällskapsrummet, tillika Sveriges högst belägna bar, där den berömde SJ-chefen Axel Granholm och initiativtagare till bygget på 30-talet, tittar ner från sitt ståtliga porträtt.

Dagen därpå gled vi runt på de soliga fjällsluttningarna och njöt i fulla drag!

Låktatjåkka fjällstation känns rätt exklusiv med sin bevarade gamla stil, goda mat och endast plats för 18 nattgäster. Efter en glidardag på fjället kan man ta sig en Låktatjåkka-våffla som eftermiddagsfika; det är inte vilken våffla som helst! Herrarna valde en våffla med tjockt lager av västerbottenost och hjortron och damerna en med hallonsylt, limesorbé och maräng. Till kvällen bjöds vi sedan en förträfflig middag (3-rätters eller 5-rätters), som började med en rödbetsvåffla med rökt renkött och ostkulor, och suovas som huvudrätt.

Vädret höll i sig, så när vi dagen därpå tog på oss skidorna kunde vi verkligen njuta av att lättsamt ta sig (9 km) mot Björkliden. Det finns en vessla/pistmaskin som går från Björkliden en gång om dagen, vilket gör det möjligt att ta sig upp även för den som av någon anledning inte vill eller kan ta skidor. Från Riksgränshållet kan man även köra skoter upp till fjällstationen.

Vi tog oss ner förbi Björklidens Hotell, vilket var tur, ty man checkade in där – för att sedan bo i Gammelgårdens vandrarhem som låg i andra ändan av byn! Gammelgården har också sin historia som anknyter till Malmbanan och den har nu både en äldre och en nyare del. Björklidens golfbana är också en känd "gamling" från 1929

Nu var det dags att korka upp den traditionella "skumpan", i år av ungerskt märke. Den var fjällrullad över vidderna som vanligt och Annette fördelade bubblorna som vi lika traditionellt kände oss förtjänta av. Det visade sig att Gammelgården också var ett "häng" med hög mysfaktor på kvällarna.

Annette och Sten-Börje tog ett tidigare tåg söderöver så för att komma till Umeå i rimlig tid på kvällen. Vi satte oss i en solig smyg på Gammelgården, innan vi gick ner till stationen, som det numera står "Lanthandel" på. Allt förändras – stationen i Kiruna är helt ny och järnvägen går idag väster om gruvschakten. Att få trevliga kupékompisar på dessa tåg verkar dock inte ha förändrats 😊